ANUL VIII. - No. 1
1 Noemvrie 1931

„Hristos, Regele, Națiunea"
„România a Românilor"

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

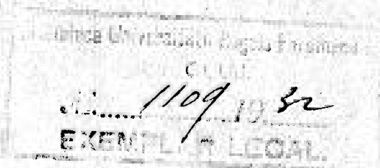
Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine"
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

Cuprinsul:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZĂR ISAICU.

REDACȚIA SI ADMINISTRAȚIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA GHEORGHE GHILI
STR. COGĂLNICEANU Nr. 4.

ANUL VIII. — Nr. 1

Cluj, 1 Noemvrie 1931

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"

După şapte ani

Cu ziua de 1 Noemvrie 1931 s'au încheiat 7 ani de viaţă a acestei reviste. Durată lungă şi impunătoare pentru vremurile în care trăim, când publicaţii apar cu pretenţii, sgomotos afişate şi, în scurt timp, dispar fără urmă în întunericul dezinteresării generale.

E soarta tuturor publicaţiilor cari îşi drămuesc cuvintele, chiar când au ceva de spus, păstrând linia unei diplomaţii searbede şi fricoase, în chestiuni cari cer gândire clară, consequenţă şi mai ales curajul moral de a face lumină.

Dar la baza unei asemenea acţiuni stă dezinteresarea. Şi cine este astăzi dezinteresat pe câmpul publicisticei? In cadrul frământat de patimă, rătăcire şi hipertrofia intereselor materialiste, în acest haos întunecat în care, chinuită, febrilă şi frivolă se sbate societatea noastră postbelică, în goana nebună după îmbogăţire rapidă, în această lume, ce aminteşte pe condamnaţii din Infernul lui Dante, cine mai este dezinteresat pe câmpul publicisticei noastre?

Rari nantes in gurgite vasto. Puţini îşi mai păstrează dezinteresarea, cugetarea dreaptă şi senină, de unde poate isvorî mântuirea pentru massele amăgite de agitatori şi lipsite de conducători. Intre aceşti puţini, din negura politicianismului lacom, corupt şi servil, răsare, ca un ostrov de lumină, revista noastră *Infrăţirea Românească.*

De şapte ani împliniţi luptă fără teamă şi fără prihană, contra celor două plăgi, cari adâncindu-se rod trupul României întregite; *politicianii* şi *Jidanii.* Este aşa de intimă şi inseparabilă legătură între aceste două elemente negative şi destructive, încât nu se poate aminti unul fără celalalt. Este atât de tare solidaritatea între ei, încât orice atac contra unuia, aduce la ei, cu necesitate logică, compunerea unui front comun, spre a combate pericolul ce le este comun.

Aşa fiind, înţelege fiecare lupta noastră, grea şi dârză, contra acestei infame coaliţii. Rezultatul obţinut ne răsplăteşte zilnica strădanie.

In adevăr s'a format o puternică opinie publică, s'a strecurat în sufletul tineretului universitar, al intelectualului, chiar al politicianului în clipele-i nemărturisite de reculegere, la unii convingerea, la alţii grija, la alţii recunoaşterea că România întregită mai are o problemă de rezolvit spre a-şi netezi calea spre un strălucit viitor: *problema jidovească.* La această pregătire, de care freamătă sufletul curat al ţării, revista, ce conduc, îşi are o incontestabilă parte de merit.

I. C. Cătuneanu.

Profesorul Dr. N. C. Paulescu [1]

(1869—1931)

După îndelungate suferinţe, pe care multă vreme le-a ţinut, cu resemnare, ascunse, chiar şi acelora cari îl înconjurau deaproape, cu îngrijorare şi dragoste, Profesorul Dr. *N. C. Paulescu* ne părăseşte pentru o lume mai bună, pentru o viaţă nouă, bine meritată de acest om desăvârşit, care a trecut prin viaţă, *ca un sfânt*, în cea mai strictă accepţiune a cuvântului.

Născut în Bucureşti, îl Noemvrie 1869, dupăce şi-a terminat aici, cu strălucire, studiile secundare, a plecat la Paris, unde s'a înscris la Facultatea de Medicană, în 1888, şi unde prin calităţile sale excepţionale a fost remarcat de genialul *Lancereaux*, în serviciul căruia, la Spitalul Hotel Dieu, ajunsese extern.

Ilustrul clinician îl luă, în 1894, intern al său, la Spitalul Notre Dame du Perpetuel Secours şi aici, tânărul intern îşi câştigă, imediat, un prestigiu unic, prin inteligenţa sa sclipitoare, prin spiritul său de observaţie, de discernământ, de critică şi de sinteză, la care se adăoga voinţa de fier ce i-a comandat întotdeauna, slabele resurse fizice şi i-a însufleţit mereu munca ordonată şi continuă, fără a ştirbi nimic din bunătatea-i nesfârşită, ce reeşea din întreaga sa fiinţă fermecătoare şi plăpândă.

In serviciul lui *Lancereaux*, a putut studia un material enorm; mii de observaţiuni luate şi clasate de dânsul, mii de piese anatomopatologice rânduite de neîntrecuta sa migălozitate, rămân şi vor rămâne drept mărturie a covârşitoarei sale activităţi, acolo, în spitalul care nu va putea niciodată să-l uite şi care ca un semn de admiraţie şi recunoştinţă a ţinut să aibe de-atunci, în mod permanent, câte doi interni români, admişi cu toate drepturile, numai după singura recomandaţie a profesorului *Paulescu*.

Puţinele minute ce-i rămâneau libere, sta de vorbă cu unul din bolnavii serviciului, un savant dominican, răpus de infirmităţi fizice care i-a lămurit atmosfera de credinţă înălţătoare care îl înconjura şi care l'a cucerit imediat, fără însă să-l fi putut vre-odată îndepărta de credinţa strămoşească, rămânând până la moarte credincios fiu al Bisericii româneşti.

Intim al celor mai nobile cercuri franceze, doctorul *Paulescu* a trăit la Paris, o viaţă înălţătoare şi s'a desăvârşit ajungând exemplarul rar, unic, cristalul cizelat, ideal, ce a fermecat pe acei câţiva rari muritori, cari au avut incomparabila fericire pământească să-l cunoască perfect.

Şi-a trecut *doctoratul în medicină*, în 1897, cu o teză de istologie: *„Structure dela Rate“* şi în acelaş an, şi-a luat certificatul de studii superioare de fiziologie generală, la *Profesorul Dastre*, dela Sorbona, unde a cucerit prietenia lui *Arthus*.

In 1901, şi-a luat *doctoratul în ştiinţele naturale*, cu o importantă teză de chimie biologică: *„Etude comparative de l'action des chlorures alcalins sur la matière vivante“*.

Prieten şi colaborator al faimicului *Lancereaux*, membru şi prezident al Academiei de Medicină din Paris, *Paulescu* s'a bucurat la rându-i de prietenia şi colaborarea lui *Paul Regnier*, *Besancon* şi alţii şi a prezintat în faţa societăţilor savante franceze, probleme dificile, soluţii viu criticate, cu satisfacţia însă, de a fi putut învinge. prin documentări admirabile, o serie de eminenţi oameni de ştiinţă: *Laborde*, *Gley*, *Camus*, *Pugliese*, *Charrin*, *Moussu*, etc.

Paulescu a expus la Academia de Medicină, între 1897—1900, tratamentul anevrismului prin injecţii cu gelatină şi el a demonstrat, acolo şi la Academia de ştiinţe, că „lichide nedializabile se pot resorbi după injectarea lor subcutan sau intraseros“.

Paulescu a combătut, în 1898, ipoteza clasică a rolului antitoxic al glandelor tiroide, şi a dovedit „cel dintâiu“ că aceste glande „elaborează o substanţă necesară nutriţiei sistemului nervos“.

Paulescu a combătut, în acelaş an, ipoteza tot clasică a indiferenţii *celulelor canceroase* şi a probat *specificitatea celulară*.

Paulescu a studiat experimental *glandele suprarenale* şi a demonstrat în 1899, că o *intoxicaţie mortală* prin curare, e vindecată prin o injecţie cu extract suprarenal, extract realizat prima oră de el însuşi, şi a arătat că — contrar ipotezii clasice a acţiunii antitoxice —, capsulele suprarenale, organe asimilatoare, prepară un produs, ce se localizează pe plăcile motoare şi serveşte la producerea contracţiilor muschiulare.

In 1906, a descris *procedeele de extragere a ipofizei şi epifizei*, pe care le-a studiat experimental şi a pus concluzii definitive. Aceste lucrări i-au câştigat admiraţia ilustrului *Cushing*, care în câteva rânduri şi-a manifestat dorinţa vie de a-l vedea în America, în special cu prilejul ultimului congres dela Boston, când marele American ar fi avut mulţumirea să-l prezinte lumii savante, ca prieten şi invitatul său personal.

Dar mai toate capitolele patologiei au trecut prin examenul riguros al metodei sale pentru a primi lămuriri precise, expuse într'un stil impecabil, de o claritate inimitabilă, întâiu în reviste medicale *(Semaine médicale, Presse médicale, Journal de Physiologie et de Pathologie générale, Journal de Médicine interne, Bulletin de l'Académie de Médicine, C. R. de la Société de Biologie, Journal d'Urologie, Archives internationales de Physiologie, Spitalul, Revista ştiinţelor medicale, Revista sanitară militară, România Medicală,* etc.) apoi în broşuri şi în tratate monumentale.

Voiu aminti numai câteva din lucrările sale de mare importanţă:

In 1898, a descoperit *cauza guşei* exoftalmice şi a preconizat tratamentul prin sulfatul de chinină, pentru a obţine vindecarea acestei boale, până atunci incurabilă.

In 1904, a probat că *febra e* produsă de diastazele microbilor şi că ea poate fi jugulata prin agenţi antipiretici, administraţi în doze fracţionate, suficiente.

Atât mecanismul febrii, cât şi modul de acţiune al antipireticilor, sunt evidenţiate de Profesorul Paulescu, prin minuţioase experienţe de laborator şi prin observaţiuni clinice precise, descrise magistral.

In 1920, a început *studiul funcţiilor renale* şi a dovedit experimental că legile lui *Ambard* sunt eronate.

Marion şi *Cathelin* au relevat cu elogii, acest studiu, care a adus o lovitură de graţie unei explorări, pe care se conta prea mult, şi care dădea rezultate fundamental greşite.

In 1922, studiind *instinctele*, experimental, a precizat câteva sedii ale instinctelor pe scoarţa cerebrală.

In ultimul timp a obţinut noui precizări, cari apar zilele acestea in „Archives internationales de Physiologie“, într'un articol admirabil, ale căruia corectări le-a făcut chiar el, pe patul suferinţii, cu patru zile inaintea morţii sale.

1) Extras din „România Medicală“, nr. 15—16 din 1931, apărut în broşură.

Incă dela Paris, a început *studiul ficatului, al splinii și al pancreasului.*

Intre 1911 și 1913, a publicat o serie de cercetări experimentale hotărâtoare asupra *originii glico-genului,* atacând o problemă capitală: *cauzele și tratamentul diabetului.*

După ani îndelungați de reflecții și cercetări minuțioase, descopere în 1920, tratamentul diabetului, cu un extras pancreatic (pancreina), realizat de dânsul printr'un procedeu în amănunțime descris în două reviste internaționale: *„C. R. de la Soc. de Biologie“* și *„Archives intern. de Physiologie“* (în 1921).

Sir Sharpey-Schafer, profesor de fisiologie la Edimburg și vechiu admirator, îl felicită călduros, iar *Profesorul Scott,* dela Filadelfia, îl salută cu admirație și îi solicită dreptul de a lansa din Statele Unite, descoperirea, acordând descoperitorului toate drepturile morale și materiale.

Dar Profesorul Paulescu, bun și încrezător, preferă ca aceste drepturi morale și materiale să fie mai mici pentru dânsul, numai ca „pancreina“ să plece din România, mai ales că „amicii“ i-au promis tot sprijinul. „Amicii“ însă, ca toți „amicii“ uitară promisiunile, și peste un an și jumătate, o serie de Canadieni, până atunci, cu desăvârșire ignorați în lumea științifică, lansează „insulina“, cu un sgomot asurzitor, furând pur și simplu, descoperirea învățatului român.

In fața acestui gest uluitor pentru indiscutabila probitate științifică a Profesorului Paulescu, acesta se mulțumește să adreseze, prin societățile „savante“, un protest plin de demnitate, de nobleță, fără să obțină — e trist, dar trebue s'o semnalăm! —, nici cea mai vagă atenție din partea „savanților“ români, cari se fac că nu pricep nimic.

Câțiva învățați străini, în frunte cu *Sir Sharpey-Schaffer* (Anglia) și *Prof. Achard* (Franța), răspund mâhniți, că s'a făcut sgomot prea mare, că societățile „savante“ au apucat să se pronunțe, că nu se poate blama comisia premiului Nobel, care a și acordat distincția, „descoperitorilor“ Canadieni.

Numai o ședință a societății medicilor militari și coloanele „României Medicale“ găsesc oportun să mărturisească simpatia lor pentru marele nedreptățit, care se pleacă îndurerat ca să insereze, într'unul din tratatele sale, aceste rânduri:

„Odinioară credeam și propovăduiam că un cercetător poate munci în liniște deplină, căci eram convins că data publicațiilor sale îl pune la adăpost de orice nedreptate“.

„Din nefericire, azi, sunt silit să mărturisesc că m'am înșelat cu desăvârșire.

Intre 1920 și 1922, a publicat cursul său de Fiziologie dela Facultatea de Medicină din București, în trei volume mari, intitulate: *„Traité de Physiologie médicale“.*

E o operă grandioasă care cuprinde, alături de o expunere originală a fiziologiei, toate descoperirile în acest domeniu, realizate de Profesorul Paulescu, precum și noțiuni generale de filosofie spiritualistă și o critică acerbă a materialismului ateu.

Celebrul fiziologist *M. Arthus* dela Lausanne, o salută cu elogii deosebit de măgulitoare.

Studiind fenomenele vitale de relație, Paulescu a demonstrat că toate, fără excepție, prezintă un caracter evident de finalitate și se înlănțuesc, într'o ordine precisă, în vederea unui scop comun; demonstrează că actele reflexe caracterizate prin faptul că la ele, nici reacția, nici ținta nu sunt cunoscute de ființa viețuitoare ce le execută — se petrec totuși, într'un scop precis, util, acestei ființe; că actele reflexe joacă, la toate ființele, un rol primordial; că ele sunt efectul unei „organizațiuni“, adică a unui mecanism *voit,* stabilit la origină și realizat în momentul diferențierii celulelor și formării organelor. Deasemeni, instinctele sunt acte, în cari scopul adevărat nu e cunoscut de ființa viețuitoare, conștientă totuși, de impresia emotivă și reacția însoțită de plăcere; și aceste acte se execută cu o exactitate uluitoare, într'un scop anumit, fixat dela început de un Creator al căruia principal atribut e: înțelepciunea.

Din devierea scopului adevărat al instinctelor rezultă boale, „patimile“, pe care le studiază, indicându-le tratamentul.

Discutând remediile acestor patimi și ale conflictelor sociale ce decurg din ele, Paulescu a arătat că „Doctrina creștină constitue o adevărată specialitate supremă a științii medicale“.

Aceste idei, de mult expuse în diferite lecțiuni de deschidere, care au fost adevărate desfătări sufletești pentru acei cari le-au ascultat, au fost publicate în broșuri la noi și mai ales în străinătate, unde au fost folosite de numeroși autori ca argumente prețioase și deosebit de călduros apreciate: totuși tratatul de fisiologie a produs un freamăt de uimire. *Papa Piu XI,* informat de fiziologiștii italieni că un savant român a demonstrat existența lui Dumnezeu ca și divinitatea lui Christ și a învățămintelor Lui, prin deducțiuni științifice, irefutabile, într'o operă pur științifică, a însărcinat pe unul din Cardinalii săi, să se intereseze de aproape, cine este Profesorul Paulescu, căruia *i-a transmis omagiile și binecuvântările sale.*

Marele *„Traité de Médecine“* inceput cu *Lancereaux,* a ajuns la volumul IV, apărut acum un an și este închinat „celui mai mare medic pe care l-a avut omenirea“, adică ilustrului său maestru.

In acest volum, cuprinzând ***maladiile aparatelor asimilator și urinar,*** inserează rezultatele experiențelor sale judicioase și documentate, asupra funcției renale și asupra rolului glandelor endocrine, confirmând sau completând datele clasice ale glorioasei școale medicale franceze, școală ce nu va fi, niciodată, egalată de niciuna alta, căci nici o nație nu se va putea înălța, vreodată, până la nivelul geniului francez.

Paulescu, devotat cu totul școalei franceze și considerând ca o impietate orice încercare de a atinge măreția ei, a atacat nouile curente cu o înverșunare magistrală, ce nu a putut fi înțeleasă de amatorii noutăților bombastice.

Volumul al cincilea, în manuscris, gata pregătit, va fi publicat de admiratorii profesorului Paulescu, nu numai pentru a-i complecta opera, ci mai ales pentru a aduce din parte-i un omagiu de recunoștință acelora pe cari i-a considerat el, uriașii Medicinii: *Pasteur, Claude, Bernard, Lancereaux . . .*

Dar, nu pot încheia aceste rânduri, fără a aminti că, la moartea lui *Lancereaux,* în urma dorinței acestuia, Profesorul Paulescu a fost chemat, la Paris, pentru a-l înlocui.

Ce câmp de activitate imens, ce perfecte mijloace de studiu, potrivite puterii sale de muncă, ar fi găsit acolo, marele clinician și marele om de laborator, căruia aici, i s'a refuzat întotdeauna o clinică, cu inexplicabilă îndărătnicie.

Profesorul Paulescu însă, a răspuns că-și iubește prea mult familia și țara, pentru a se putea înstrăina . . .

Rămas la noi, și ținut departe de orice spital, Prof. Paulescu s'a mulțumit să povățuiască pe elevii săi, cum să se poarte în aceste locașuri născute din dragostea aproapelui!

. . . „Când veți intra în vreun spital, desbrăcați-vă de patimile de cupiditate și de orgoliu, lepădați-vă și de trândăvie și

dați-vă cu totul bolnavilor, cărora să le fiți recunoscători dacă îngrijindu-i, vă vor permite să vă instruiți"...

... „Și urmând perceptele Carității, îngrijiți pe bolnav, ori cine ar fi, nu ca pe un om, nu ca pe un frate ce suferă, ci ca pe însuși Dumnezeu"...

A rămas modest, izolat și resemnat, în prea sărăcăciosul laborator de fiziologie al Facultății noastre, de Medicină, de unde a izbutit să scoată lucrări nepieritoare, ce fac cinste medicinii și țării românești.

A rămas, și s'a străduit nu numai pentru știință, ci bietele lui clipe de răgaz le-a folosit ca să adâncească probleme sociale, spre binele Patriei, al cărei viitor îl făcea să tremure de îngrijorare dureroasă.

Și a fost răsplătit mereu, din belșug, cu ofense cumplite, pe care le-a iertat întotdeauna, privind trist, cu gândul departe, splendida operă a prietenului său Paciurea, bustul lui Christ, cu fruntea sângerată sub cununa de spini, și repetând, cu blândețe, cuvintele scrise sub acest bust:

„Iartă-le lor, Doamne, că nu știu ce fac!"

Docent Dr. V. Trifu
— București —

L. A. N. C. în Parlament

Discursul dlui prof. A. C. Cuza

la discuția Proectului de Lege pentru

Valorificarea Cerealelor,

ținut în ședința de Duminecă — după amiazi — 12 Iulie 1931, a Adunării Deputaților — Sesiunea Extraordinară 1931

D. Profesor **D. Pompeiu**, *președinte:* D. deputat Cuza are cuvântul.

D. **A. C. Cuza:** D-le președinte, d-lor deputați, o datorie de conștiință și de program mă face să vin la această tribună, pentruca în puține cuvinte să atrag atenția legiuitorului de astăzi, asupra unor grave lacune, în ce privește politica generală economică, pe care d-voastre ați u mat-o în ultimul timp, cu câteva legi.

D-voastră care sunteți literat, cunoașteți pe burghezul gentilom al lui Molière, Monsieur Jourdain: „qui faisait dela prose, sans le savoir". Ei bine și d-voastre faceți o anumită politică, fără să știți care politică faceți.

D-lor, eminentul nostru coleg, fostul ministru, d. Trancu-Iași, împreună cu d. ministru în funcție, Manoilescu, s'au dus dăunăzi și au asistat la un banchet al unei societăți...

D. **M. Manoilescu,** *ministrul industriei și comerțului:* Și colegul meu, d. doctor Cantacuzino!

D. **A. C. Cuza:** D. doctor Cantacuzino a fost și d-sa, într'adevăr, dar nu a fost in calitatea pe care o aveați d-voastre, ca economiști, d-sa este medic și se interesează în general de suferințele oamenilor, și de aceea pe d. doctor Cantacuzino, anume l-am exceptat! (Ilaritate).

Dar d-voastră sunteți economiști și ce este mai grav, d-ta d-le Manoilescu, ești și actual! (Ilaritate).

D-lor, se duc d-nealor să asiste la *banchetul unei societăți O. R. T., prezidată de Filderman.* Ei bine, vă rog, ce însemnează O. R. T.? (Ilaritate).

D. **M. Manoilescu,** *ministrul industriei și comerțului:* Eu am vorbit acolo ce trebuia: care trebuie să fie atitudinea guvernului față de această inițiativă!

D. **A. C. Cuza:** Bine, dar eu vă întreb, ce este cu această O. R. T.?

D **M. Manoilescu,** *ministrul industriei și comerțului:* D-voastră știți foarte bine.

D. **A. C. Cuza:** Eu, nu. D-voastră, d-le ministru Manoilescu, trebuie să cunoașteți ce este cu această O. R. T. Dar l-am întrebat și pe d. fost ministru Trancu-Iași, ce e cu O. R. T., doar s'a dus și d-sa la Jidanii de acolo, să-mi spună ce înseamnă, și n'a știut să mi răspundă.

D. **M. Manoilescu,** *ministrul industriei și comerțului:* D-le profesor, să lăsăm gluma la o parte. Cum credeți d-voastră că noi membrii guvernului, eram să luăm parte la un banchet dat de o asociație privată, fără ca să cunoaștem rosturile sale și fără să stabilim punctul nostru de vedere, să nu știm care sunt obligațiile noastre?

D. **A. C. Cuza:** D-le ministru, credeam să ușurez situația d-voastră, dar dacă d-voastră, în mod conștient știați ce este această societate și totuși ați luat parte la acest banchet, sunteți foarte culpabil.

Acea societate „O. R. T.", are de scop să transforme Jidănimea parazitară în Jidănime rurală, și la transformarea acestei Jidănimi în Jidănime rurală, noi am fi indiferenți dacă nu s'ar face pe pământul nostru și n'ar avea de scop să ocupe teritoriul nostru agricol. Dar societatea aceasta „O. R. T", lucrează cu un capital foarte mare asupra teritorului agricol din Basarabia, în care a și început să așeze colonii, așa zise agricole, și atunci d-voastră, care sunteți ministru al Țării Românești și aveți datoria să apărați interesele acestui popor român, nu aveați nici o chemare ca să mergeți la societatea O. R. T. și să banchetați împreună

(D. N. Miclescu vice-președinte, ocupă fotoliul președinției).

Vă repet încă odată, ca să vă ușurez situația, v'am citat un exemplu, zicând că d-voastră faceți întocmai ca Monsieur Jourdain, care făcea proză fără să știe. Tot așa și d-voastră, am zis că faceți o politică fără ca să știți ce este politica pe care o faceți. (Ilaritate).

D. **M. Manoilescu,** *ministrul industriei și comerțului:* D-le profesor, dacă ați terminat, să-mi dați voie să vă răspund. In discursul-program, pe care l-a ținut d. Singalowsky, reprezentantul acestei societăți, a insistat numai asupra țelurilor imediate pe care le urmărește această societate, și cari sunt, acelea de a canaliza elementul evreesc, ocupat astăzi exclusiv în comerț, spre ocupațiunile productive din oraș, spre meserii în oraș.

Fără a intra cu d-voastră într'o discuțiune care ne-ar duce prea departe, asupra oportunității însăși de a examina dacă populația evreiască ar fi sau nu, prin firea ei, dacă este sau nu bine pentru echilibrul nostru social, ca populația evreiască să fie întrebuințată la sate, mi se pare problema prea îndepărtată ca să merite o discuție mai ales la un ceas în care toți suntem pe punctul

de a cruţa cât mai mult timpul. Insă trebuie să recunoaşteţi aci, că este o operă de echilibru social, aceea de a descongestiona unele ramuri ale economiei naţionale şi unele ramuri de activitate, în favoarea altora, descongestionare făcută prin reprezentanţii unei anumite naţiuni. Şi atunci, sub acest raport, orice guvern n'ar putea să vadă decât bine în această operă de descongestionare, în această deplasare dela ocupaţiuni cu un caracter, la altele cu alt caracter, numit, cu un cuvânt, care se întrebuinţează adesea, deşi nu este exact, cu un caracter parazitar, către ocupaţiile mai direct productive. Cred că nimeni dintre d-voastre nu va socoti că atunci când ministrul ţării şi-a arătat simpatia sa pentru o asemenea mişcare, că s'a îndepărtat de interesul ţării, de interesul naţiunii pe care trebuie să-l reprezinte orice guvern.

D. **A. C. Cuza:** Gravitatea situaţiei d-lui ministru în funcţie, Manoilescu, ca şi a acelora din d nii actuali, foşti ministri, ca d. Trancu-Iaşi, cari au luat parte la acest banchet, este foarte mare.

D-voastră, d-le ministru, aveţi datoria să reprezentaţi pretutindeni interesul naţiunii româneşti. Dar naţiunea românească nu are interes să colonizeze România cu Jidani. (Ilaritate, aplauze pe băncile L. A. N. C).

D. **Gr. L. Trancu-Iaşi:** Dar nici nu este vorba de colonizare.

D. **A. C. Cuza:** Vă rog, lăsaţi, căci ştim noi cum este.

D. **M. Manoilescu,** *ministrul industriei şi comerţului:* Era vorba numai de o deplasare internă, d-le profesor.

D. **A. C. Cuza:** Dar Jidanii dela sate se colonizează, ocupă în Basarabia teritoriile cari revin deadreptul muncitorilor agricoli români şi, prin urmare, d-voastră nu puteţi patrona aceasta operă, care este o operă antinaţională. Aplauze pe băncile L. A. N. C.).

Este o chestiune foarte gravă, să vă daţi bine seama de ce faceţi!

D. **M. Manoilescu,** *ministrul industriei şi comerţului:* Nu este vorba de un import de capital, ci numai de deplasarea capitalului pe care îl avem.

D. **A. C. Cuza:** Noi avem interes să exportăm acest capital!

Aceasta tocmai a fost cauza pentru care m'am dus la d. Trancu-Iaşi şi l-am întrebat: d-le Trancu-Iaşi, ce ai fost d ta, ce ai benchetuit d-ta acolo? N'a ştiut (către d. deputat Gr. L. Trancu Iaşi), ai ştiut? N'ai ştiut! (Mare ilaritate).

D. **Gr. L. Trancu-Iaşi:** Sunt fericit că la vârsta mea reînviem timpurile când fostul meu profesor mă întreba: ai ştiut, şi eu îi răspundeam: n'am ştiut. Eu mă mândresc cu două lucruri: că d. Cuza mi-a fost profesor şi că am participat la manifestaţia asociaţiei O. R. T., care este menită să însănătoşeze economia naţională.

D. **A. C. Cuza:** Ai participat acolo, să fie bine ştiut, nu ca fost elev înţelegător al d-lui Cuza. (Mare ilaritate). Dar pentrucă nu ştiam ce însemnează această societate O. R. T., văzând iniţialele, eu mi-am spus că este societatea: „Ocrotirea Râiei Târtăneşti". (Mare ilaritate, exclamaţii).

D. **Gr. L. Trancu-Iaşi:** D le Cuza, în particular mai merge să spui aceste lucruri, dar în Parlament! Este vorba de o populaţie românească, în limitele Statului românesc, este o populaţie românească! (Protestări pe băncile L. A. N. C.; întreruperi, sgomot).

D. **A. C. Cuza:** Nu este românească, n'are ce căuta să colonizeze pământuri româneşti.

Trec, aşa dar, asupra acestui exemplu, care vine să ilustreze ceeace trebuia să spun, asupra politicii d-voastră economice. Dar iată alt exemplu.

D-lor deputaţi, şi aci intră iarăşi în discuţie d. ministru al industriei şi comerţului, care am zis că face acea politică, a prozei d-lui Jourdain, fără să ştie ce este.

E vorba de legea d-sale, pe care o citez, iarăşi ca o ilustrare a acestei animate politici: legea pentru încurajarea întreprinderilor producătoare de ţiţei.

In această lege, d-lor, se prevăd anumite dispoziţiuni cari favorizează iarăşi numai pe Jidani. Dar, înainte de a trece la legea cu privire la ţiţei, observ că şi legea loteriei statului prevede anumite dispoziţiuni făcute astăzi să favorizeze numai elementele jidăneşti.

D. **M. Manoilescu,** ministrul industriei şi comerţului: Când am să răspund, d-le profesor Cuza, o să vă arăt ce caracter naţional, prin excelenţă, îl are legea pe care o reprezint, în privinţa producătorilor de ţiţei.

Imi pare rău că n'aţi luat parte la comisiunea de industrie, unde sper că am convins că este îndreptată împotriva tendinţelor de care vă plângeţi d-voastră.

D. **A. C. Cuza:** Am să vă dovedesc printr'un singur articol, c caracter antinaţional îl are aceast lege. Deocamdată este vorba de *legea loteriei.*

N'am luat cuvântul la legea loteriei, dar ce credeţi d-voastră, d-le ministru, pe cine va favoriza loteria? Credeţi d-voastră că va câştiga un Român dela loteria aceasta — afară de va câştiga un lot oarecare, de va avea noroc să câştige. Dar în afară de aceasta, toată loteria va intra în mâinile Jidanilor. (Ilaritate). Este clar ca lumina zilei. (Aplauze pe băncile L. A. N. C.).

Noi stăm aci pe călduri de **40** de grade, pentruca să facem cadouri tuturor categoriilor de Jidani, cari vor veni să profite depe urma muncii noastre, în paguba populaţiei româneşti.

Acum, pentru a ilustra aceeaş politică, trecem la legea pentru valorificarea îndreprindelor de ţiţei.

D. ministru Manoilescu a spus că va arăta ce caracter admirabil naţional îl are această lege. Eu am spus că o să amintesc un singur articol, care pentru noi, d-le ministru, este de o gravitate excepţională.

In art. 2. unde este vorba de „Fondul pentru susţinerea producătorilor de ţiţei", d-voastră spuneţi.

„*a)* 7 la sută va fi întrebuinţat — 7 la sută din fondul pe care îl constituiţi — „7 la sută va fi întrebuinţat pentru organizarea modernă a distribuţiunii derivatelor de ţiţei la sate".

Vă întreb: cari vor fi elementele cari vor distribui derivatele de ţiţei la sate? Vasăzică, d-voastră, prin acest articol din lege dând o primă acelor elemente parazitare, introduceţi toată droaia de speculatori jidani, in sate, cari astăzi n'au calitatea să fie acolo şi pe care d-voastră, prin lege, îi trimiteţi la sate, ba le daţi şi prime. (Ilaritate, aplauze pe băncile L. A. N. C.).

Credeţi că este o operă naţională? Dar d-voastră, împingeţi, d-le ministru, populaţia acestei ţări la disperare, pentrucă, vă daţi d-voastră seama că mai cu petrolul scumpit, mai cu procedările cunoscute ale acestor indivizi paraziţi, d-voastră împingeţi satele la revoltă şi eu vorbesc de satele din Basarabia şi din Bucovina, de acele sate, d-le ministru, din Basarabia îndeosebi şi din Bucovina, pe care le ştiţi. Dacă satele acelea se vor ridica, se va întâmpla cine ştie ce turburări, să ştiţi că aceasta se va datora nechibzuinţei d-voastră.

Măsura pe care o luaţi, pe calea aceasta nechibzuită, că vroiţi să or-

ganizați, cum spuneți, în termeni admirabili, „organizarea modernă a distribuirii derivatului de țiței la sate".

D. **M. Manoilescu,** ministrul industriei și comerțului: Imi pare rău, d-le Cuza, că trebuie să vă urmez pe această cale neregulamentară și care introduce oarecare dezordine în discuțiune, discutând un proiect de lege, care va veni numai peste vre-o oră.

Dati-mi voe se vă răspund, chiar de acum că, în orice caz, organizarea aceasta a distribuției derivatelor de țiței urmărește tocmai dispariția unor intermediari, cari, în ce privește Basarabia, în special, vă sunt d-voastră, cu deosebire, simpatici. (Ilaritate).

D. **A. C. Cuza:** Vă rog să notați bine, că eu v'am atras atenția asupra acestei politici economice a d-voastră și că d-voastră veți fi răspunzători de măsurile pe care le veți lua.

Vin acum la legea d-voastră, d-le ministru al agriculturii.

Voi spune numai foarte puține cuvinte.

Precum a zis foarte bine, colegul nostru, d. Grigorovici, și precum a recunoscut, apoi și colegul nostru d. Răducanu, legea aceasta nu este bine intitulată: nu este o lege pentru „Valorificarea cerealelor", căci nu se valorifică nimic. Eu ași spune altfel: „proect de lege a primei de export acordată exportatorilor".

D. **G. Grigorovici:** Proect de scumpirea pâinei.

D. **A. C. Cuza:** D-le ministru, adevăratul nume al legii d-voastră este acesta: „proect de lege pentru prima de export acordată exportatorilor".

D. **I. Răducanu:** „Și a scumpirii pâinei".

D. **A. C. Cuza**: Vedeți, dacă ați fi rectificat d-voastră titulatura, problema ar fi fost pusă imediat pe adevăratul teren.

D. **G. Ionescu-Sisești,** ministrul agriculturii și domeniilor: Ar fi trebuit să fac o lege specială; am preferat să introduc această dispozițiune modificatoare, într'o lege existentă.

D. **A. C. Cuza:** Recunosc această necesitate, d-le minisrru, Rămâne însă, stabilit, că adevăratul titlu al proectului d-voastră este „proect de lege al primei de export, acordată exportatorilor". Cine sunt acești exportatori? (Ilaritate). Iar venim la distribuitorii de țiței și la organizatorii loteriei, cari toți formează una și aceeaș categorie.

Vasăzică, d-voastră, d-lor deputați, cum am spus stați aici pe 40 grade căldură, vă munciți, pentru ca să dați satisfacție, cui? Acelor indivizi, cari singuri vor profita și de legea loteriei, și de legea țițeiului, și de prima de export.

D-lor, îmi permit a vă atrage atențiunea asupra operei pe care o faceți d-voastră. Iar scuza d-voastră, repet, stă numai în calitatea d-voastră de „Monsieur Jourdain"; că faceți politică fără să știți ce politică faceți.

D. **M. Manoilescu,** ministrul industriei și comerțului: Câtă vreme vă avem pe d-voastră aici, n'avem nici o grijă. (Ilaritate).

D. **A. C. Cuza:** Vă mulțumesc, eu îmi îndeplinesc datoria, atrăgându-vă atenția, dar vă las d-voastră toată răspunderea.

D-lor, este în proiectul d-voastră, art. 8, care este foarte caracteristic. El zice:

„Art. 8. —. Incepând dela 15 Iulie 1931, până la Iulie 1932, se acordă grâului exportat o primă de o mie de lei de fiecare tonă și după normele statornicite în această lege".

Se acordă! Ce admirabil eufemism legislativ!

Se acordă „grâului"?

D. **G. Ionescu-Sisești,** ministrul agriculturii și domeniilor: E o greșeală de tipar.

Trebuie să fie scris: „pentru grâul exportat".

D. **A. C. Cuza:** Foarte bine, ați dres-o: „pentru grâu". Dar grâul este anonim? (ilaritate). De ce nu ați spus d-voastră: se acordă exportatorilor de grâu?

D. **G. Ionescu-Sisești**, ministrul agriculturii și domeniilor: Pentrucă, d-le profesor Cuza, exportă și agricultorii și cooperativele.

D. **A. C. Cuza:** Toți aceia cari exportă sunt exportatori, fie că sunt producători, fie că nu sunt. Dar dece n'ați introdus d-voastră în cauză pe acei exportatori anumiți, pe care țara îi cunoaște?

D-lor, mergem mai departe. Cum puteți d-voastră să dregeți această lacună, care este, evident, o scăpare din vedere a legii, pentrucă nu vă bănuesc intențiile d-voastră de bun Român?

Iată cum, într'un singur fel, zicând: Se acordă producătorilor români exportatori o primă de . . .

Vă rog, ce vă împiedică ne d-voastră să introduceți această dispoziție, dacă d-voastră voiți în adevăr să favorizați pe producătorii români, și este foarte firesc să fie favorizați producătorii români?

Veți zice: dar în practică ce are să fie?

In practică, astăzi, după legea d-voastră, exportatorul străin, profesional, va veni să beneficieze de prima de 10.000 lei și se înțelege că producătorul român nu beneficiază nimic. Iar dacă d-voastră acordați prima producătorilor români, exportatorul va fi supus atunci intereselor producătorilor. (Aplauze).

D. **E. Gherman:** Ce se întâmplă dacă Evreul împrumută firma dela Român ca să poată merge la export?

D. **A. C. Cuza:** D-le coleg, Jidanul, tot Jidan rămâne; dar Românul care face aceasta este un netrebnic.

D. **E. Gherman:** Este vorba de propunerea d-voastră.

D. **A. C. Cuza:** Eu zic altceva: vor fi mulți producători români exportatori, cari vor profita de această primă de 10.000 lei și nu este bine ca această primă să o dăm exportatorilor, speculatori, care știm că cea mai mare parte sunt străini.

D-lor deputați, mai am încă o singură observație. Vedeți d-voastră, cum v'am spus, că pe această căldură, muncim noi ce muncim ca să avantajăm pe Jidani. Dar trebuie să aibă o limită și aceasta. (Ilaritate).

Iată ultima observație asupra căreia a atras atenția și d. Grigorovici, și d. Răducanu: se spune că acoperirea sumei necesară pentru plata primelor prevăzute în această lege, se va face prin perceperea unui timbru pus asupra pâinii din comerț. Legea zice:

„Art. 19. — Acoperirea sumei necesară pentru plata primelor prevăzute în această lege se va face prin perceperea unui timbru asupra pâinii pusă în comerț".

Două observații: întâiu, d-lor, că nu putem să admitem scumpirea pâinii. Noi înțelegem să fie scumpit grâul, dar nu înțelegem să fie scumpită pâinea.

Dar veți zice: dar cum să scumpești grâul, fără să scumpești pâinea? Foarte bine, fiindcă astăzi cel mai mare folos îl trag morarii, care, iarăși, aparțin aceleaș categorii, de exploatatori străini și nu-l trag producătorii. Și atunci, este foarte natural ca să tindem să ieftenim pâinea, să o ieftenim pe seama morarilor, care realizează un beneficiu parazitar extraordinar, în dauna populației. (Aplauze.)

Prin urmare, noi nu admitem scumpirea pâinii sub nici o formă. Noi susținem că trebuie să lucrăm pentru ieftenirea pâinii și această ieftenire a pâinii este posibilă, de îndată ce specula morarilor va fi înlăturată. Atunci scumpirea grâului

va profita producătorului român; iar intermediarul parazitar, morarul, poate fi suprimat, cum d. Grigorovici spunea foarte bine, făcându-se mori ale oraşelor sau ale cooperativelor. In felul acesta acest exportator va fi redus la beneficiul normal, pe care trebuie să-l aibă, iar nu să aibă un beneficiu de jaf, asupra populaţiei întregi. (Aplauze)

D-lor, dar este altceva. Noi suntem din Moldova, şi în această materie, toţi cei cari suntem din Moldova, avem o experienţă foarte întinsă şi absolut întristătoare. Când mă gândesc la d-voastre, că veţi pune pe fiecare pâine un timbru, ştiţi ce are să se întâmple? Absolut matematic: va fi o fraudă; timbrul nu se va pune. Dar veţi zice d-voastre: se va pune, pentrucă toţi cei cari vor frauda vor fi urmăriţi şi vor plăti 50.000 lei amendă. Toate aceste sunt iluzorii, d-lor—când Jidanul brutar,—şi cei mai mulţi brutari sunt Jidani în Moldova,—se va vedea ameninţat să plătească o amendă de 50.000 lei, are să dea o mie de lei aceluia care l-a prinş, ca să scape. D-voastră favorizaţi corupţia prin această dispoziţie.

D. **A. Corteanu:** E publicul care controlează.

D. **A. C. Cuza:** Publicul? Dar care public? In oraşele din Moldova publicul se compune din două categorii: publicul creştin şi publicul jidănesc. Intre brutarii jidani şi publicul jidănesc va fi absolută înţelegere, ca să nu se perceapă nici un timbru; iar Românii vor plăti pâinea mai scump decât Jidanii, având şi timbrul pe dânsa. Incât timbrul are să fie plătit numai de creştini.

Prin urmare, având în vedere aceste consideraţiuni, cari rezultă din situaţia reală din Moldova, eu vă atrag atenţiunea că această procedare nu este utilă şi nu va da rezultatele dorite. Pentru aceste motive şi mai ales pentru motivul naţional, fiindcă proectul acesta favorizează elementele străine în dauna elementelor producătoare, vă declar, în numele Ligii Apărării Naţionale Creştine, că cu toată părerea de rău noi *vom vota în contra proectului.*

D. **G. Ionescu-Sişeşti**, ministrul agriculturii şi domeniilor: D-le Cuza, poate voiu reuşi să vă fac să-l votaţi, atunci când voiu lua cuvântul.

D. **A. C. Cuza:** Poate că veţi reuşi, cine ştie. Numai să-mi daţi satisfacţie pe terenul naţional. Dacă se poate, să faceţi pâine fără Jidani. (Ilaritate).

Comunicările dlui prof. Gh. Cârlan — Suceava

făcute în şedinţa de Vineri — dimineaţa — 10 Iulie 1931

I. Asupra reducerii de preţ pentru lemnele date invalizilor, din Fondul Religionar din Bucovina

D. profesor **D. Pompeiu**, preşedinte: D. deputat Cârlan are cuvântul.

D. **G. Cârlan:** D-le preşedinte, d-lor deputaţi, Casa pădurilor a trimis un ordin circular cu Nr. 5.522—929 tuturor direcţiunilor regionale şi ocoalelor silvice din întreaga ţară, privitor la lemnele de foc şi construcţie, acordate invalizilor, orfanilor şi văduvelor de războin, prin care li se pune în vedere să li se acorde acestora câte 3 mc lemn de construcţie, cu jumătate preţ.

Pentru anul 1929 a dispus şi consiliul eparhial al Fondului Bisericesc Ortodox Român din Cernăuţi, să li se vândă din pădurile „Fondului" câte 2 mc lemn de foc cu 50 la sută.

In anul 1930, înaintându-i-se consiliului eparhial al Fondului Bisericesc din Cernăuţi, un tablou de toţi aceşti îndreptăţiţi a li se acorda lemne cu jumătate de preţ, li s'a respins cererea cu răspunsul că Fondul nu este obligat să acorde aceste avantaje, întrucât nu are nici o legătură cu statul.

Cum, în judeţele Bucovinei, cea mai mare parte din păduri sunt ale „Fondului Bisericesc", ar urma ca invalizii, orfanii şi văduvele de războiu din aceste judeţe, să nu beneficieze de un drept care li se cuvine înaintea tuturor celorlalţi cetăţeni ai ţării.

Cu onoare rog deci pe d. ministru al agriculturii şi domeniilor să binevoiască a interveni ca Fondul Bisericesc din Cernăuţi să fie mai uman cu invalizii, orfanii şi văduvele de războiu, chiar dacă nu are nici o legătură cu statul, după cum li s'a răspuns invalizilor.

Alătur şi una din plângerile invalizilor.

Rog pe d. ministru al agriculturii şi domeniilor să-mi răspundă de rezultatul intervenţiei făcute. (Aplauze pe băncile L. A. N. C.).

II. Asupra scutirii de impozit, pentru com. Pătrăuţi—Suceava, dăunată de urgia intemperiilor recente

D. profesor **D. Pompeiu**, preşedinte: Se va comunica d-lui ministru al agriculturii şi domeniilor.

D. **G. Cârlan:** A doua comunicare:

D-le preşedinte, am onoare a vă aduce la cunoştinţă că pe ziua de 21 Iunie 1931 comuna Pătrăuţi din judeţul Suceava, a fost lovită de o mare nenorocire, distrugându-i-se complet recolta pe o întindere de 500 hectare, în urma unei ploi torenţiale, însoţită de o grindină neobişnuită. Această comună cu 3.500 locuitori are foarte puţin teren arabil, dar în schimb are o datorie la bănci şi particulari, de aproape 10 milioane lei.

De aceea, cu onoare rog pe d. ministru de finanţe, să binevoiască a-i scuti pe locuitorii loviţi de nenorocire, de impozitul pentru acel teren; pe d. ministru de interne îl rog să dispună să li se acorde celor dăunaţi un ajutor din fondul sinistraţilor, iar d. ministru de agricultură şi domenii să binevoiască a da ordin să fie ajutaţi aceşti locuitori de Camera de agricultură.

Alătur şi cererile locuitorilor direct către d-nii ministri, precum şi cea adresată d-nealor prin mine.

Rog, totodată, să binevoiască a-mi răspunde de măsurile ce veţi lua pentru ajutorarea acestor nenorociţi cuprinşi de disperare.

D. **G. Ionescu-Sişeşti,** ministrul agriculturii şi domeniilor; Asigur pe d. deputat că voiu face aceste intervenţii.

Francmasoneria

— Organizarea —

Merită o deosebită atenţiune, modul în care francmasoneria a înţeles să se organizeze cu atât mai mult cu cât acest fel de organizaţie este unic.

O *ierarhie* amănunţită corespunzând cu aptitudinile fiecărui grad asigură o cât mai conştiincioasă păstrare a secretului. Faptul că gradele superioare pot controla oricând gradele inferioare, fără a fi cunoscuţi de aceştia, trădează aceeaş preocupare: păstrarea secretului şi eliminarea masonilor cu tendinţe ceva mai independente. Intr'adevăr în masonerie sunt preferaţi indivizii mai puţin independenţi, căci aceştia după un timp oarecare, de contact cu ceilalţi masoni, şi după vreo câteva şedinţe în loji, îşi pierd personalitatea, devenind slugi plecate, conducătorilor oculţi.

Modul de organizaţie al F. ∴ M. îşi are şi el tâlcui lui. In fruntea acestei organizaţii sunt vreo câţiva oameni, necunoscuţi de imensa majoritate a masonilor, cari conduc şi îndrumă întreaga organizaţie către scopurile urmărite de ei. Aceşti oameni au tot interesul să rămână necunoscuţi, căci dacă lumea i-ar fi cunoscut, de mult francmasoneria n'ar fi rămas decât o legendă.

Dar cine sunt aceştia? Sunt fiii aceleiaşi rase, fiii acelui popor fără Patrie, lacom, hrăpăreţ, laş şi fără conştiinţă. Sunt Jidanii. Da, acesta este adevărul. Sunt Jidanii şi fidelii asei lor caută ca prin mijlocul acestei asociaţii care le stă la dispoziţie, să realizeze cât mai repede dorinţa milenară a acestui popor: Dominaţia Universală. In aviditatea lor, de a avea cât mai mult, şi spre satisfacerea patimii lor de dominaţie, ei nu aleg mijloacele. Această diabolică asociaţie a fost născocită de creerul lor veşnic în căutare de afaceri, pentru această ultimă şi cea mai formidabilă afacere a lor: Impărăţia lui Israel. Şi Jidanii şi-au făcut bine socotelile. Cu ajutorul creştinilor vor nimici. Imperiile şi Biserica creştină. Ei n'au nevoe să lucreze. Ei dau numai ordine. Lucrează creştinii pentru ei. Creştinătatea îşi sapă propriul ei mormânt! Jidanii vor avea grija s'o îngroape cât mai adânc ca să nu mai rămână nici urmă de ea. Ai noştri, fie inconştienţi, fie unelte ticăloase în mâinile Jidanilor, îşi vând tot ce au: Ţară, Rege şi Neam, pentru a putea mai uşor, prin ajutorul Francmasoneriei, să ajungă la onoruri.

Pentru a putea studia organizaţia F. ∴ M. trebue să începem cu cea mai mică unitate, cu celula întregii organizaţii; cu *lojele.*

Loja numită în limbajul masonic „templu" e formată dintr'o *sală* drept unghulară vopsită în *albastru* şi presărată de *stele.* Deoarece ritualul masonic nu permite ca ochiul profan să violeze secretul lor, această sală *n'are ferestre,* sau chiar dacă le are, acestea sunt acoperite astfel, ca lumina din afară să nu poată pătrunde. In schimb loja este luminată, de obiceiu cu lumânări aranjate în cunoscutele *candelabre cu 7 braţe,* atât de dragi Jidanilor. Uşa de întrare e situată la un capăt al sălii (occident). De fiecare parte a intrării se află câte o coloană ce reprezintă cei *doi stâlpi* ai Templului lui Solomon. Cea din dreapta e *neagră* şi e gravată cu litera B., cea din stânga e *albă* şi gravată cu litera I. In fundul sălii (orient) e o *estradă* pe care iau loc, Venerabilul împreună cu Oratorul şi Secretarul. In faţa acestei estrade se află o *masă* pătrată numită „Altarul Simbolurilor", pe care sunt aşezate *uneltele de zidar.* In mijlocul sălii e o *altă masă* triunghiulară, care suştine un *craniu* şi un *revolver:* masa la care se depun jurămintele. Masonii iau loc pe *scaune* sau în *bănci,* dupăce s'au deghizat într'o sală specială pentru aceasta, situată aproape de intrarea propriu zisă a lojei. Afară de aceasta fiecare lojă mai are o *cameră tapetată în negru,* care conţine uneori câte un *sicriu,* precum şi alte obiecte destinate să infioare pe neofitul care e obligat să mediteze singur câtva timp în acest *mediu lugubru.* Tot în această cameră se mai petrec unele din *groteştile ceremonii* obişnuite la iniţierile noilor masoni şi la înaintările în gradele superioare. Loja cuprinde un număr limitat de membrii şi este pusă sub conducerea unui *Venerabil,* care îndeplineşte atât rolul de preşedinte al desbaterilor, cât şi acela de suprem administrator al afacerilor lojei.

Venerabilul împreună cu primii patru mari demnitari formează cele cinci lumini ale lojei. Aceşti patru demnitari sunt: primul şi al doilea veghetor, oratorul şi secretarul. In afară de aceştia orice lojă mai are: Un vicepreşedinte, un mare secretar permanent, 2—4 secretari ajutători, un tezaurar, primul şi al doilea maestru de ceremonii; marele păstrător al sigiliului; arhivarul bibliotecar, acoperitorul templului etc.

Masonii îşi intitulează loja cu titlul răsunător de templu şi ca atare aceasta este împodobită cu tot felul de obiecte care mai de care mai ciudate şi mai caraghioase. Acestea sunt simbolurile şi pentru fie care din ele trebue o iniţiaţie specială, inerentă fiecărui grad.

Felul de a lucra în loji, *simbolurile* (echerul, compasul, Biblia, ciocanul, craniul de mort, şorţurile, etc.), cuvintele de recunoaştere dintre masoni şi în fine întreg ceremonialul obişnuit în aceste loji aminteşte obiceiurile practicate de breslele medievale. *Ceremoniile* iniţierii diferă dela rit la rit, dar în general se aseamănă între ele, prin *ridicolul* şi grotescul inerent acestor iniţieri. Intr'adevăr ce poate fi mai caraghios decât să vezi oameni în toată firea supunându-se la tot felul de parodii izvorîte din imaginaţia bolnăvicioasă a unor degeneraţi. Astfel Paulescu[1]) citează după Copin—Albancelli ceremonia iniţierii la gradul de maestru. Toată ceremonia este dela început la sfârşit un amestec de grotesc şi ridicol. Se comemorează *asasinatul, îngroparea* şi *desgroparea lui Hiram,* arhitectul templului lui Solomon, iar masonii sunt obligaţi să ia parte activă la această comemorare fie ca asasini, fie ca gropari, fie ca cercetători trimişi de Regele Solomon în căutarea lui Hiram. La gradul de Rose-Croix se reprezintă o parodie a ultimei cine a lui Isus Christos şi aşa mai departe, fiecare grad cu iniţierea lui.

Demnitarii lojelor sunt aleşi de masoni de regulă pe un an, dar sunt frecvente cazurile când aceşti demnitari sunt mai mult sau mai puţin impuşi de gradele superioare.

In afară de această organizaţie F. ∴ M. posedă o alta, care prin modul cum e organizată e destinată să fie un fel de îndrumătoare şi supraveghetoare a celei dintâi.

Această a doua organizaţie este acea a *gradelor* şi ea diferă după rituri şi federaţii. Astfel federaţia Marelui Orient din Franţa, care înainte avea 33 de grade astăzi n'are decât 8, pe când federaţia ritului scoţian antic şi acceptat, a păstrat **33.** Apoi ritul Misraim sau egiptean n'are decât 5 grade în unele fede-

---

1) Paulescu: „Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Francmasoneria", pag. **234.**

rații, pe când în celelalte a păstrat numărul complect de 33. Ierarhia gradelor permite o cât mai strictă selecționare a elementelor, cari odată ajunse într'un grad superior nu se mulțumesc să rămână acolo ci caută să ajungă cât mai sus și astfel sunt în stare să facă orice pentru a merita înaintarea în grad. Gradele superioare rămân necunoscute celorlalți masoni, dar aceștia din urmă sunt incontinuu supraveghiați și spionați de aceste grade superioare.

Masonii sunt repartizați în *4 feluri de loji* după importanța gradelor și fidelitatea pe care au arătat-o masoneriei. Primul grup de loji îl formează atelierele simbolice numite și loji albastre sau joase. Aceste loji se compun din ucenici, soți și maeștrii cari lucrează pe cont propriu, dar sunt în permanență supraveghiați de delegați din celelalte loji. Al doilea grup se numește capitol și cuprinde F. ∴ M. dela gradul 4—18. Francmasoneria dela gradul 19 la 30 formează areopagul sau consiliul și în fine cei dela gradul 31 la 33 supremul grad alcătuesc marele colegiu al riturilor sau supremul consiliu.

Fiecare lojă la rândul ei alege câte un delegat care împreună cu delegații celorlalte loji formează un fel de consiliu numit *convent* (unul pentru fiecare țară). Acest convent alege 33 de membri pe 3 ani, formând astfel un comitet executiv al federației, având în frunte un birou condus de un președinte ales de comitet.

Fiecare țară are o *Mare lojă* care nu e altceva decât federația tuturor lojelor de acelaș rit. Marea lojă este organul de conducere și forul suprem al francmasoneriei din țara respectivă, și ea este în directă legătură și sub obediența vreunei alte mari loji din străinătate. (Exemplu, Marele Orient al României este afiliat Marelui Orient al Franței).

Deasupra F. ∴ M. albastre și cea a gradelor superioare există o a treia organizație internațională, cu adevărat secretă chiar pentru masoni; și care formează *centrala* întregii masonerii. Această centrală se numește *Directorat Suprem*[1]), își are sediul la Berlin și posedă 4 mari centre de acțiune: Neapole pentru Europa, Calcutta pentru Asia și Africa, Washington pentru America de Nord și Montevideo pentru cea de Sud.

1) P. Rosen: „L'ennemie sociale".

Francmasoneria îmbracă diverse forme și poartă tot felul de nume, în aparență foarte inocente, în țările în care nu poate pătrunde așa cum este. Gata să verse orice sumă de *bani* și să satisfacă *ambițiile* cele mai nemăsurate, francmasoneria atrage astfel în ghiarele sale pe cei slabi de înger, cari nu pot rezista tentațiunilor ei. Prin diverse asociațiuni internaționale create de ea, cât și prin tot felul de societăți și asociații așa zise culturale, sportive, pentru „Cooperarea intelectuală", etc., cari toate au aceeaș iudaică esență, francmasoneria prepară terenul proprice scopurilor ei și recrutează aderenți cari mai de vreme sau mai târziu vor îngroșa rândurile slugilor plecate ei.

E destul să menționăm cunoscutele asociații: *Y. M. C. A.; A. C. T.* (Asociația creștină a tinerilor) și *A. C. F.* (Asociația Creștină a femeilor), cari în repețite rânduri și-au dat arama pe față și au desvăluit astfel adevăratele lor scopuri cât și origina lor. Apo nu mai au nevoe să fie menționate organizațiile *antinaționale, antimilitariste* și *pacifiste*, în genul *„Ligii drepturilor omului"*, cari s'au făcut destul de cunoscute prin activitatea lor subversivă și desagregantă. Nu trebue să uităm nici *Rotary clubul*, și nici *„Asociația Română pentru Uniunea Pan-Europeană"*, ambele inființate și ajutate de francmasonerie și de conducătorii ei jidani.

Ca încheere vom mai aminti societățile *teosofice*, cercurile *spiritualiste* și altele asemenea lor, cari toate lucrează după perceptele masonice, și pantru îndeplinirea scopurilor ei.

La noi în țară francmasoneria a luat dela răsboiu încoace o desvoltare și un avânt nebănuit, așa încât astăzi aproape nu există orășel cât de mic, care să nu-și aibe loja sa. Intreaga tară poartă pe pământul stropit și frământat cu atâta sânge de eroi, pe pământul care adăpostește atâtea moaște sfinte, aceste cuiburi biestemate cari nu vor decât grabnica noastră pieire.

D. V. Athanasescu
— Cluj —

Intre umilință și obrăznicie

Cercetând caracterul și modul de viață al rasei semite, vom constata cu cea mai mare ușurință că Jidanul, de obiceiu, stă pe panta celor două extreme: Umilință și Obrăznicie. Drumul mijlociu, care e cel mai superior și frumos, este necunoscut și nebătătorit de Jidan. Bărbăția, demnitatea, tăria de caracter și sobrietatea morală, sunt caracteristici, care nu au de a face nici în clin nici în mânecă cu felul de existență și comportare al nației strangulatului din grădina Ghetsemanilor. Argintul pentru care Iuda Iscarioteanul a vândut pe Mântuitorul lumii, nu îngădue Jidanului corupător și demoralizant să aibă acea demnitate bărbătească pe care a prezintă de obiceiu un creștin bine crescut și cu sufletul nepătat. Jidanul de regulă, ori e umilit ori e obraznic. Când vede că nu are putere asupra goimului, atunci încearcă să și-l aservească prin atitudinea-i extrem de umilită. Fața i se congestionează, fruntea i se încrețește iar trupul i se încovoaie. In aceste momente, creștinului i se înduioșează inima, îl prinde mila și-l servește, cum poate mai bine. Dupăce l'ai ajutat de s'a însdrăvenit și ai nevoe de el, tu creștinule milos, apoi lasă numai să vezi, de ce e capabilă barba nespălată a Jidanului. Când el e stăpan pe situație și e convins că nu ai nici o putere asupra-i, atunci e obraznic din cale afară. Nu cunoaște omenie, nu cunoaște bun simț, nu cunoaște milă, nu cunoaște nimic. Obrăznicia sa revoltătoare nu are margini. E agresiv nerușinat, provocator, cinic și boblucaș. Traversarea drumului, dela umilință la obrăznicie, pentru fiii și ficele din rasa degenerată a lui Iuda, este extrem de rapidă. Azi, plânge, se tângue, e supus și umilit iar mâine, — dacă printr'o împrejurare oarecare a ajuns la o conjunctură de independență — e vanitos, intumescent ca un curcan, fără bun simț și obraznic, în cea mai cuprinzătoare accepțiune a cuvântului. Jidanul e șarpele pe care creștinul îl strânge la sân. Azi îți linge degetele iar mâine te mușcă și ți le otrăvește. Așa-i structura sa lăuntrică și așa-i dictează învățăturile sale talmudice.

„Protocoalele înțelepților Sionului" sunt o mărturie notorie, în această privință. Invățăturile cuprinse acolo, alcătuesc cea mai inatacabilă dovadă, că Jidanul, urește cu toată pasiunea, cu feroce fanatism, pe goim,

urmărind cu o tenacitate și o perseverență diabolică să și-l aservească întâiu și apoi să-l distrugă. Cele două extreme: Umilința și Obrăznicia sunt pentru Jidan, normele tradiționale după care își dirigueşte ritmul vieții. Nejidanul ponderat în faptă și cuget, e stâlcit ca un vierme, între aceste două lanțuri, înverigate și susținute de nația hapsână a lui Izrail.

Observați zilnic, dragi cititori, în cercul Dv. de activitate, și veți constată cu ușurință acest lucru. Puterea cutropitoare a lui Iuda e mare. Arginții săi sunt mulți. Iar datoria noastră este de a deștepta națiunea română și de-a o pune în postură de apărare.

Marii nostri înaintasi: Mihail Eminescu, Vasile Conta și intransigentul Cogălniceanu, ne stau în față, drept pildă. Nu cu ciomagul nici cu pumnul, ci prin necontenita și stăruitoarea cultivare a întregii națiuni românești vom para loviturile mortale, pe care ni le administrează Jidovimea. Deviza noastră să fie: „Hristos, Regele, Națiunea".

Ion Berinde
— Maramureş —

Dar Moții? . . .

La temelia oricărei atitudini militante se află desigur, credința unei indreptări.

Nu cunosc o problemă care să fi stârnit în epoca dela unirea cea mare și până azi, o analiză mai minuțioasă prin presă și diferite anchete oficiale și de altă natură, decât fatala chestiune a acestui popor în plină agonie. Plasată în categoria discuțiilor de caracter teoretic încă din 1919, credeam că intrase solid pe terenul problemelor de realizare a prezentului.

Sentimentele oficialității noastre începând cu Ionel Brătianu și sfârșind cu actualul premier Nicolae Iorga, acest titan al istoriei noastre nu-i erau deloc dușmănoase. Dimpotrivă. Cele mai elogioase aprecieri s'au rostit asupra vitejiilor fără precedent de cari au dat dovadă moții, în trecutul sbuciumat al acestui colț de țară.

Poate că aceste elogii ar fi mult diminuate în importanța lor istorică, dacă nu ar fi confirmate chiar de streini. Doi dintre cei mai autocrați monarchi ai Europei, Frantz Iosef Habsburgul de tristă memorie și Țarul Nicolaie I. al tuturor Rușilor, prin rostul celebrului său general Lüders, au recunoscut de comun acord bravura fără semăn a legionarilor din loagărul lui Iancu, cari au sdrobit și înecat în lac de sânge, trei armate de ale lui Kossuth în revoluția dela 1848—49.

Demnitatea de neam a Românilor ardeleni niciodată n'a fost ridicată la culmi mai impunătoare, ca prin sabia lui Iancu și a bravilor lui lănceri.

Revoluția dela 1918 din Ardeal a fost pusă în marș tot de către moți. Istorica adunare dela Alba-Iulia a fost păzită de baionelele scăldate în sânge a gărzilor naționale din Țara Moților. Ungurii au fost ținuți în frâu și băgați în groază, numai auzind de vestea că vin iarăși moții ca la 48, să-i treacă prin fier și sabie.

Sunt fapte asupra cărora istoria imparțială și-a rostit de mult cuvântul.

Și cu toate acestea nici-o mână de ajutor nu li s'a intins nici în trecut — Ungurii cel puțin aveau motive apreciabile să-i țină în robie — dar spre rușinea noastră nici stăpânirea românească nu i-a învrednicit de un tratament mai bun. Pe lângă alte variațiuni de platitudine, unirea cea mare ne-a scos în evidență și lipsa identității noțiunei datoriei către acest popor revoluționar.

Nu am stărui prea mult asupra necesității de a veni în ajutorul acestei populații, cu sufletul otrăvit de demagogia deșanțată a politicianismului nostru steril și ticălos, dacă minciunile ambalate în haina atrăgătoare a promisiunilor de tot felul nu i-ar fi impins pe moți spre un povârniș, din care cu greu se vor putea reculege. Temperatura morală a acestei populații de aproape 400 mii de suflete a întrecut cu mult punctul maxim al celei mai critice situații, iar atmosfera este încărcată și miroase aidom a praf de pușcă . .

Nemulțumirile sunt de ordin general, înzadar încearcă autoritățile să falsifice realitatea prin rapoarte oficiale redactate superficial de niște indolenți, cari n'au curaj să ia contact cu administrații, decât prin receptorul societății de telefoane și nu îndrăsnesc să descindă pe masa de manevră a mizeriilor de tot felul ce de zece ani și mai bine, le-a risipit moților până și cenușa din vatră. Evident, nu ne referim aici la cele câteva sute de târgoveți din centrele moțești, cari duc viață dalbă pe urma rapidei imbogățiri jăcmănite pe spinarea cambrată de nevoi a muncitorilor dela sate.

Noi scrim aici de imensa lume a satelor moțești, unde cremenea și amnarul au scos din circulație până și cea mai ștearsă umbră de civilizație: chibritul. Vorbim de miile și zeci de miile de brațe muncitoare ridicate la orizont ca o amenințare implacabilă, cerând lucru, pâine, omenie și dreptate. Administrația noastră civilă și eclesiastică nu vrea să audă nici să vadă furia clocotitoare de ură, care mocnește în sufletul moților din Vidra de sus — satul lui Iancu — cel mai puternic centru comunist și de sectanți, din Munții Apuseni.

Și fiindcă am ajuns aici, fie-ne permis a intreba pe pretorul din Câmpeni, de când n'a mai pus piciorul lui de oblăduitor al stăpânirei în această comună contaminată de ciuma comunistă. Sau să ne arate la ce concluzii a ajuns în anchetele pe cari le-a făcut și ce măsuri a preconizat organelor sale superioare pentru remediarea relelor de cari suferă în special plasa Câmpeni?

Administrația noastră din Munți tradează, o absență totală de preocupări serioase, pentru ridicarea standardului economic și social al năpăstuiților iobagi peste cari este pusă să stăpânească. Și câte lucruri bune nu s'ar fi putut face, numai de către pretori în cadrul problemelor de administrație generală, și câte stări anacronice de azi n'ar fi putut fi îndreptate de către niște șefi energici și cu tragere de inimă, pentru interesele obștești, aici în centrul moților? . . Am fi poate prea pretențioși în așteptări, cerând socoteală numai pretorului din Câmpeni și jur.

Din nefericire situația este aproape identică din acest punct de vedere, în toate cele douăsprezece plăși moțești răspândite pe teritorul celor șase județe megieșe.

Drumurile sunt aproape impracticabile. Numai bieții negustori ambulanți cari coboară de sub poalele Găinei și a Bihariei, cu căruțele lor încărcate de doniți și ciubare știu câte obstacole intâmpină pe aceste viroage, pânăce apucă drumul principalelor arterii de comunicație din

centrul Ardealului şi câmpiile Crişanei, ca să-şi schimbe mărfurile pe cereale sau *„bucate“* cum le zic ei.

Nevoile de păşuni alpine şi păduri nici până azi n'au fost soluţionate în mod cinstit prin reforma agrară. Permanentele certe şi hărţueli dintre comunele învecinate precum şi numărul neobicinuit de mare al delictelor silvice, sunt cea mai eloqnentă dovadă.

Pauperizarea constantă şi sistematică a populaţiei de către cămătarii venali şi rapaci a înfeodat în datorii 85% din gospodăriile sărăcăcioase. Iată efectele crizei prădalnice nu numai de capitaluri dar şi de ocazie de lucru.

Industria minieră atât de înfloritoare altădată, aşteaptă o mână salvatoare, capabilă să o ridice din falimentul în care s'a năruit, numai din nepriceperea noastră. Ce să mai spunem de impozitele neachitate de vre-o 5—6 ani în urmă, biruri pe cari agenţii fiscului nu sunt în stare să le incaseze, fiindcă li-e teamă să nu provoace revolta sătenilor, secătuiţi cu desăvârşire de orice posibilitate de contribuţie, la sarcinile publice.

Toate aceste fenomene sociale din Ţara Moţilor, reprezintă replica logică a unei chibzuiri juste pe care şi-au format-o urmaşii lui Horia şi a lui A. Iancu, despre orbecăiala rapsodică a nepriceperei noastre de guvernare.

Cutreerând această regiune în lung şi lat, dela Gilău la Hălmaj şi dela Ciucea până la Băiţa, ochiul atent al unui cercetător deprins cu aprecierea oamenilor şi mersul evenimentelor, nu poate trece cu vederea aceste fenomene cari îţi dau impresia reală, că aici se petrece ceva sguduitor de tragic, asemănător unui vulcan în preparative de erupţie. Dacă se pot vedea undeva în această ţară stigmate prerevoluţionare, cu rădăcini adânc înfipte în humus-ul etnic al poporului românesc, atunci trebuie să ne aţintim privirile asupra frământărilor neobicinuite prin cari se sbat azi moţii.

Noi deocamdată semnalăm primejdia ce se anunţă.

Domnul preşedinte al consiliului Nicolae Iorga a promis că va cerceta răul şi va găsi leacul. Semne de indreptare cu toate aceste nu se arată, iar în acest timp foamea şi corupţiunea, isvoare din cari ţâşnesc revoluţiile, curg neîncetat în Munţii Apuseni şi Zarand. Singurul zăgaz, dar şi acesta vremelnic, este încrederea neţărmurită încă, ce o au în M. S. Regele că le va face dreptate.

Berkowitzi-lor, iar mai recent lui Blank, li s'a făcut, pe când moţilor? Deocamdată ne oprim aci şi ne consumăm indignarea în vorbe. Să nu creadă însă cei vizaţi că prin aceasta ne-am răcorit. Moţii au dat dovadă în cursul sbuciumatei lor istorii, că nu toate răfuielile se opresc la vorbe.

Dr. Virgil E. Şortan.
— Cluj —

Strigare !

Peste tot, sărăcia obştească a norodului, mai ales ţărănesc.

Oasele ţăranului, oase trudite şi fără folos.

Neîncredere, hoţie peste tot.

Jos, sărăcie şi desnădejde; sus, la cei bogaţi, desfrâu şi risipă; jaf şi 'n visteria ţării sub toate guvernele partidelor politice — se zice, că guvernul de azi, dacă n'a putut face altceva, cel puţin s'a muncit şi se munceşte ca să stingă risipa şi hoţia în visteria ţării.

Ispitind poporul cel mare, afli din oftatul că „hoţia vine de sus“.

Stricăciunea şi hoţia a venit mereu de sus, dela conducătorii politici ai ţării; iar dacă observi mai bine, vezi la spatele lor aurul şi argintul străinilor şi Jidanilor, cari nu ne-au iubit ţara din inimă, ci numai pentru a o mulge; ei au jumătate banii în ţară şi jumătate în alte ţări; ei stau cu un picior în ţară şi cu altul în străinătate; *străinismul este buba cea mare a ţării;* ei ne-au furat ţara, ei ne-au batjocorit ţara; străinii şi mai ales *Jidanii, ca nişte, corbi au ciupit şi ciupesc mereu din trupul bogat şi răbdător al ţării noastre.*

„Ţara boului“! Până când această poreclă de ruşine? Şi boul a dejugat!

Partidele politice de până azi: s'o ştiţi bine voi, fraţi Românî şi Creştini, că sunt în slujba intereselor corbilor, în lanţurile robiei aurului lor drăcesc, care ne-a sărăcit ţara, îmbogăţindu-se numai pe ei, cei puţini şi care ne-au stricat şi sufletul şi bunele moravuri al poporului.

Până când? Dar până când mai putem răbda această stare de jale ce ne urmăreşte şi ne îndobitoceşte?

Fraţi Români şi Creştini!

Liga Apărării Naţionale Creştine vă strigă prin noi un glas de strigare înaltă.

Ca şi oare când Apostolii lui Christos, cari văzând un slăbănog la uşa bisericii, i-au zis: „Aur şi argint n'avem, dar în numele lui Isus Christos zic ţie, scoală-te şi umblă“, şi s'a sculat îndată slăbănogul; şi noi îţi strigăm ţie, popor slăbănog: *„Scoală-te şi umblă! Mergi pe picioarele tale!“*

De unde îndrăzneala aceasta la noi? *Din credinţă şi din Duh.* Şi din acestea a venit în toate vremurile, orice izbăvire. E un Duh de izbăvire ce trăeşte în noi, cari propovăduim învăţăturile Ligei Apărării Naţionale Creştine. E un Duh care vine de sus, din cer dela Christos, prin credinţă, şi se uneşte pe pământ cu duhul părinţilor noştri, cu duhul lui Mihaiu, al lui Ştefan dela Putna, al lui Vodă Cuza dela Ruginoasa, al lui Tudor de pe Jiu, al lui Avram Iancu dela Ţebea ...! *E duh de izbăvire.*

Nu vă chemăm, *ci vă strigăm* cu buciumul Arcaşilor lui Ştefan, din vârf de munte — muntele credinţii şi nădejdii noastre — *iubiţi-vă, Români!*

Infrăţiţi-vă! Deşteptaţi-vă, din somnul cel de moarte! *Nisipuri rătăcitoare ale Neamului nostru Românesc! Lipiţi-vă unul de altul şi întăriţi blocul de granit, în care în zadar să isbească vrăşmaşii noştri văzuţi şi nevăzuţi.*

Prin Christos şi pentru Christos! Prin Patrie şi pentru Patrie! Prin Rege şi pentru Rege!

Preot Ioachim C. Stănescu
Găvăneşti — Buzău.

Este poliția auxiliara justiției? ori îi pune bețe în roate?

Tablou

despre inculpații implicați în fraudele cu spirtul negru, dispăruți dela domiciliu.

Nr. cor.	Numele și pronumele	N-rul dosarului	Observații
1	Samoil Körner	76/931	Conform adresei Cabinetului de Instrucție Trib.-Storojineț, No. 2897/931, se află în Polonia, orașul Cuty.
2	Solomon Martin	19/931	Conform adresei Comisariatului II-Oradea, No. 2936 din 23. VII. 931, și adresei No. 3301 din 25. VIII. 931, se află în Ungaria, la Budapesta.
3	Ludovic Lebovits	„	„
4	Laurențiu Grünwald	„	„
5	Izidor Hitter	„	Conform adresei Comisariatului II-Oradea, No. 3208 din 25. VII. 931, se află în loc necunoscut (Ungaria).
6	Jacob Spilman	„	Conform raportului telefonic al poliției Satumare, se află în Ungaria.
7	Samuil Kepes	152/931	Conform raportului Poliției Tg.-Mureș, depe fila de inmanuare restituită împreună cu citația, se află în Ungaria.
8	Iosif Kepes	„	Conform raportului telefonic al Postului de jandarmi Reteag, jud. Someș. se află în Ungaria.
9	Ludovic Rosenwasser	123/931	Conform raportului verbal al Comisarului dl R. Ilea dela poliția Cluj, și a procesului verbal trimis cu mandatul de arestare, se află în Ungaria.
10	Alexandru Rotschild	„	Conform procesului verbal despre neinmanuarea mandatului de înfățișare, emis de Cab. III. Instr, se află dispărut în loc necunoscut.
11	Maurițiu Stroli	76/931	Conform raportului verbal al Comisarului de Poliție dl R. Ilea, se află dispărut în loc necunoscut.
12	Elias Schlesinger	19/931	Conform raportului postului de jandarmi Vad, jud. Bihor, No. 32 din 3. IX. 931, se află în loc necunoscut.
13	Ernest Kertész	152/931	
14	Iuliu Karniol	77/931	Conform raportului telefonic al postului de jandarmi Prundul-Bârgului, se află în Ungaria.

Inculpații dela 9—13 inclusiv, probabil că se află în țară.

Dupăce vei fi citit acest tablou, ai dreptul să te întrebi, cetățean român, pentru care motiv toți contrabandiștii de mai sus, implicați sub o formă sau alta, în frauda de miliarde cu **spirtul negru, TOȚI JIDANI,** *au putut scăpa urmăririi judiciare? Pentru care motiv poliția nu și-a făcut datoria de vigilență și energie, spre a ajuta, ca mâna aspră a Justiției, să înșface pe contrabandiști și să-i bage în pușcărie?*

Ori lucrează aurul lui Iuda?

Dl Ministru al Justiției are tot dreptul să ceară colegului său dela Interne, să-și deștepte subalternii, să-i scuture și să-i cheme la simțul răspunderii.